

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12600>

Repressió, resposta (desobedient) i contrapoder. Reflexió per ara

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dijous 14 de setembre de 2017

CGTCatalunya.cat

Qui em coneix sap que mai he cregut en les unitats nacionals, sigui catalana, espanyola o d'altres tipus. No entraré a detallar aquest tema, ja que aquest no és l'objecte d'aquest petit article on vull reflectir una opinió estrictament personal. Però sí que vull deixar constància que tota nació o societat viu partida pel conflicte entre explotadors i explotats/des. Conflicte que, per part nostra, només es resol amb la desaparició dels primers.

Fet l'aclariment, avui vull parlar d'una altra cosa. Ara mateix a Catalunya és impossible no escoltar, en tal o qual tertúlia de bar, o a la feina, que hi ha una situació nova per a la immensa majoria de la població. Les notícies dels mitjans de comunicació informen d'un seguit d'iniciatives repressives que estan generant un impacte innegable als nostres veïns i veïnes, tinguin l'opinió política que tinguin. Certament, potser són mesures que molts militants de moviments socials fa anys que patim, com ara citacions judicials, detencions, escorcolls, intimidacions policials i, fins i tot, processos penals. De nou, qui em coneix, sap que en puc parlar en primera persona, com molts d'altres companys i companyes. Més d'un centenar.

No obstant, a ningú se'ns escapen ara algunes novetats. Bàsicament, dues. La primera, les dimensions. L'amenaça de detenir i perseguir penalment més de 700 alcaldes, ni que sigui per la xifra, esparvera. La segona, les persones afectades per aquesta repressió. Els darrers anys anarquistes, sindicalistes, membres de l'esquerra independentista i militants d'allò que fins fa poc s'anomenaven moviments socials alternatius hem afrontat processos penals i, fins i tot, períodes de presó. Actualment, aquesta repressió toca a gent que fins ara era "normal", en termes del propi sistema. De fet, encara diria més, s'adreça preferentment de moment a càrrecs electes, membres de les pròpies institucions (que, curiosament, sovint ens han reprimat). És a dir, la repressió de l'estat s'ha girat contra qui, fins fa poc, mai hauria esperat ser-ne víctima. I això, els meus veïns i veïnes i companys i companyes de feina ho perceben. En certa mesura, que es persegüís un militant social, amb cabells llargs, arracades i "pintes" entrava dins de la normalitat, dins d'aquell "s'ho han buscat". Ara, en canvi, la situació sobta. I situa al propi sistema institucional en una profunda pèrdua de credibilitat. Si el que passa no és lògic (dins de la lògica que el propi sistema polític ens havia venut fins fa poc), tampoc és creïble qui ho provoca.

Enmig de tot això, alguns militants de moviments socials ens trobem en una situació que no acabem de saber ben bé com resoldre. Per una banda, no ens convenç massa això de construir una república sense majors detalls. Preferíem un compromís més explícit amb la revolució social d'aquesta ruptura amb l'Estat espanyol. Per l'altra, i potser encara més important, ens desagrada veure com aquest procés d'aparent ruptura s'ha construït com un joc entre legalitats (espanyola versus catalana) i es deixa la iniciativa als respectius governs, declaracions parlamentàries i mecanismes institucionals. Tot plegat enmig d'una població que, bàsicament reduïda a un rol d'espectadors, se'ns manté quieta a les nostres respectives cases. És a dir, que el suposat poder de decidir es redueix, un cop més, a dipositar puntualment una butlleta en una urna. I res més. Una cosa i l'altra ens allunyen de comprometre'ns activament amb el que està passant entorn la convocatòria de referèndum del dia 1 d'octubre. I no perquè no creguem en la necessitat d'autodeterminar-nos com a poble, sinó perquè tenim seriosos dubtes de que aquesta sigui una via real per fer-ho.

Ara bé, els darrers dies l'estat està ensenyant el que sembla que són les primeres fases d'una operació repressiva a gran escala. Potser en un primer moment, i de manera fins ara molt poc habitual, no seran "els nostres" qui la patiran en primera instància. Ni tampoc serà la nostra iniciativa política la que directament serà perseguida. Però l'ocupació de l'espai públic per forces repressives, les detencions per motius ideològics, la negació de determinades formes de participació política (per deficients que siguin) sí que ens interpel·len directament. Personalment, no puc ni vull tancar els ulls. Un estat, amb la seva força, posa en marxa un aparell repressiu d'unes dimensions descomunals. Normalitza els escorcolls per part de matons d'uniformes. I que jutges i fiscals dictin allò que es pot i no es pot fer. El resultat de tot plegat, fins i tot per qui no som càrrecs electes o, simplement, "processistes" serà preocupant. Una nova retallada de drets. Ras i curt.

Repressió, resposta (desobedient) i contrapoder. Reflexió per ara

I davant d'això, cal fer-hi front. Cal confrontar activament aquest atac repressiu del govern espanyol, com també ho fariem si qui el promogué fos la Generalitat de Catalunya. Penso, a més, que la nostra resposta no ha de ser només defensiva. Sabem organitzar-nos. Sabem com sortir al carrer. Sabem obrir espais de política i participació col·lectiva. Sabem desobeir. Respondre i crear. Per tant, la nostra acció antirrepressiva no s'ha de conformar en aturar el cop sinó en, una vegada en moviment, aprofitar per consolidar contrapoders col·lectius.

** Article d'Ermengol Gassiot, Secretari General de la CGT de Catalunya*

<https://lasdelaterra.wordpress.com/2017/09/13/repressio-resposta-desobedient-i-contrapoder-reflexio-per-ara/>